

Mette Tikjøb Grymers prædiken 2. søndag i fasten

Taler

Mette Tikjøb Grymer
Sognepræst i Nyborg Sogn

Dato

25. februar 2024

Sted

Vor Frue Kirke, Nyborg

Omstændigheder**Prædikentekst**

Markusevangeliet kapitel 9, vers 14-29

Dette hellige evangelium til 2.s.i fasten skriver evangelisten Markus:

Da Jesus og Peter og Jakob og Johannes kom ned til disciplene, så de en stor skare omkring dem og nogle skriftkloge, som diskuterede med dem. Hele skaren blev grebet af ærefrygt, straks de fik øje på Jesus, og løb hen for at hilse på ham. Han spurgte dem: »Hvad er det, I diskuterer med dem?«

Og en fra skaren svarede ham: »Mester, jeg har bragt min søn til dig; han er besat af en ånd, som gør ham stum. Hvor som helst den overvælder ham, kaster den ham til jorden, og han fråder og skærer tænder og bliver helt stiv. Jeg sagde til dine disciple, at de skulle drive den ud, men det kunne de ikke.«

Da udbrød Jesus: »Du vantro slægt, hvor længe skal jeg være hos jer, hvor længe skal jeg holde jer ud? Kom herhen med ham!« Så bragte de ham hen til Jesus. Men da ånden så ham, rev og sled den straks i drengen, så han faldt om på jorden og lå og frådede og vred sig. Jesus spurgte hans far: »Hvor længe har han haft det sådan?« Han svarede: »Fra han var barn. Og den har mange gange kastet ham både i ild og vand for at gøre det af med ham. Men hvis du kan gøre noget, så forbarm dig over os og hjælp os.«

Jesus sagde til ham: »Hvis du kan! Alt er muligt for den, der tror.«

Straks råbte drengens far: »Jeg tror, hjælp min vantro!«

Da Jesus så, at en skare stimlede sammen, truede han ad den urene ånd og sagde til den: »Du stumme og døve ånd, jeg befaler dig: Far ud af ham, og far aldrig mere ind i ham!« Da skreg den og rev og sled i ham og før ud; og han blev som død, så alle sagde: »Han er død.« Men Jesus tog hans hånd og fik ham til at rejse sig op.

Da Jesus var kommet inden døre og var alene med sine disciple, spurgte de ham: »Hvorfor kunne vi ikke drive den ud?« Han svarede dem: »Den slags kan kun drives ud ved bøn.«

”Bryd tabuet”, sådan har det igennem flere år lydt, når patientforeninger og deres pårørende har villet slå til lyd for, at psykisk sygdom skulle på dagsordenen – befriet fra den tabuiserede stemmeføring og i stedet proklameres lige så frejdigt som var der tale om et benbrud.

Men når et menneske tænker og agerer på anden vis end det normale.

Når der til dette menneske ikke kan appelleres hverken med fornuft eller kærlige ord.

Når vores kære mistrives, så er det et faktum, at lidelsen og alt dens væsen på frådende og virkelighedsforstyrrende vis altid har været noget, der gør os bange.

Et sådant liv er hverdag for den syge dreng og hans ulykkelige far. For denne forælder har ustandseligt antennerne ude. Altid må han forsøge at være et par skridt foran i livet, for ud af det blå kan anfaldene, der kan koste sønnen livet, slå til.

Sygdommen har magten, faren halser ustandseligt bagved, for sygdommen skyer ingen midler mod dets endemål, som er døden.

Læger i dag ville sikkert kunne diagnosticere sønnen med unormale elektriske hjerneimpulser, men det er ikke underligt, at man på Jesu tid mente, at en dæmon havde besat drengen. For det er sådan det også føles den dag i dag, når et

menneske ikke vil leve. At en fremmed magt bliver dukkefører i den person.

I dag kommer faderen med sin syge søn til Jesus, men Mesteren er desværre gået.

Og forhistorien, som vi ikke har fået nu, er at Jesus var oppe på forklarelsens bjerg med tre disciple, og deroppe hørte de Gud sige, at Jesus er Kristus, og disciplene så Jesus stå i hvidt, guddommeligt lys.

På bjerget var der vidunderligt, for de stod på hellig og lysende grund, hvilket står i diametral modsætning til den fortvivlede far i dødens og mørkets skygge, hvor kun desperation og inkompetence råder.

For disciplene var i den bedste mening gået i gang med at helbrede den syge dreng, men deres forehavende mislykkedes, og Jesus tordner og raser, da han opdager deres forsøg.

*Og hans vrede synes en smule gådefuld.
For er det da ikke ædelt at ville lindre lidelse?*

Men vi må gå ud fra, at disciplenes forsøg på at helbrede drengen er sket *uden* bøn, ellers ville Jesus næppe have sagt til sidst, at helbredelse **kun** kan ske ved bøn.

Derfor har disciplene gjort sig skyldige i det, der desværre sker for mange af os i dag – nemlig at vi tror, at vi har uendelig magt i forhold til at kurere og dulme sygdom og lidelse, og det fordi vi heldigvis nu har langt større handlemuligheder end på Jesu tid.

Men i forhold til sygdom er der noget, vi alle i sidste ende er magtesløse overfor.

Dér findes lidelser og smerter af såvel fysisk som psykisk art, der ikke kan fixes af nogen.

Og netop dér er der én mulighed tilbage – nemlig at ty til Gud, der har al magt i himmelen og på jorden.

I bønner kan vi anråbe Gud, der i dag siger til faren: ”Kom herhen med ham”.

Disciplene og vi må erkende, at tabuet også i vores tid er, at der findes steder i livet, hvor lidelse *ikke* kan afhjælpes.

Men lige der i afmagtens og angstens land forkyndes vi, at dér findes netop kærlighedens Gud. Det har vi lov at håbe på.

Så bøn er at forlade sig på andet end diagnoser og behandling.

Bøn er at acceptere, at vores kompetencer og muligheder har en grænse. Bøn er at lægge det, vi som ufuldstændige skabninger ikke kan holde inde – fortvivlelse, afmagt og sorg over til Vorherre.

Og netop dér, når man ellers kan føle, man giver fortabt, dér kan man erfare, at afmagten bliver sprængt, at der i kontakten mellem Gud og os findes en skaberkraft, der løfter byrden af vores belastede skuldre.

Og her kan vi så, hvor paradoksalt det end lyder, finde en ro i afmagten, så vi kan være *med* den lidende velvidende, at det ikke er op til os, om det andet menneskes liv lykkes eller ej.

For det ER Gud, der er den!

Vi mennesker må om end modstræbende erkende, at vi kan gøre det bedste, vi har lært, men vi ER ikke Gud.

Og den, der er den, påtager sig magten gerne.

Derfor siger han om drengen: ”Kom herhen med ham”.

Og når vi beder, når vi trygler om lindring, da må vi samtidig i bønner holde fast i, at sygdom aldrig må få det sidste ord. Lidelse må aldrig blive det overskyggende tema for et menneskes liv, hvilket præster ofte taler med pårørende om efter dødsfald, hvor indlæggelse og svaghed den sidste tid har det med at skygge for de 80 forudgående år.

At lidelse, død og grav aldrig var det, der var bestemt for os ved vi helt fra

skabelsesberetningen. ”For Gud skabte mennesket i sit billede; i Guds billede skabte han det, som mand og kvinde skabte han dem. Og Gud velsignede dem”, som vi hørte fra alteret før.

Og det ord, der var i begyndelsen, fik siden krop i Jesus.

Guds Søn, der aldrig accepterede, at lidelse var det eneste, der var at sige om et menneske.

Vi ser det i dag, hvor Jesus tager den syge drengs hånd og rejser ham op til livet, og vi ser det Påskedag, hvor Gud viste, at han ville holde sit ord, at Gud sprængte selv dødens magt, fordi Gud VAR DEN, DER VAR DEN.

Lidelse og død sejrer ikke. Lige netop der i det mørkeste mørke må der lukkes en åbenbaring op for os i bøn med lys, mod og tro, således så vi kan have tillid til - afmægtige og ufuldkomne mennesker, som vi er - at Gud har al magt i himmelen og på jorden.

Så tag imod ordet om Gud, der aldrig undsiger sig magten til at være den, der er den, når vi giver fortabt:
Til evig tro, håb og kærlighed.

Amen.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

2. søndag i fasten, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/mette-tikjob-grymers-praediken-2-sondag-i-fasten>